

Nr 46.

Av herr Lövgren, angående anslaget till sjömanshusen.

I årets statsverksproposition under tionde huvudtiteln föreslår Kungl. Maj:t riksdagen att för budgetåret 1924—1925 inknappa anslaget till sjömanshusen från nu gällande kronor 162,000 till kronor 140,000.

Som stöd för denna inknappning av anslaget anför statsrådet Wohlin bl. a. att: »En sänkning av anslaget till exempelvis 140,000 kronor skulle med hänsyn till det stora antalet sjömanshus, 47 stycken, på vilket anslaget fördelas, endast i jämförelsevis ringa mån inverka på det till varje särskilt sjömanshus senast beviljade understödsbeloppet och knappast behöva föranleda någon minskning i omfattningen av den av sjömanshusen bedrivna understödsverksamheten. Sjömanshusens kapitaltillgångar hava nämligen, enligt vad jag från kommerskollegium inhämtat, under femårsperioden 1918—1922 i medeltal per år ökats med 2,9 procent, medan kollegium i en år 1921 till sjömanshusen avlåten skrivelse angående normerna för understödsutdelningen förklarat sig finna en årlig fondering av 2 procent nöjaktigt betryggande för den framtida verksamheten. Den ovan ifrågasatta anslagsnedsättningen torde vid sådant förhållande kunna — utan att behöva föranleda inskränkning av understödsverksamheten — i mån av behov kompenseras genom en något minskad fondering.»

Nu är det ju emellertid så, att sjömanshusens inkomster huvudsakligen utgöras av de medel, som inflyta genom att 1 procent av varje sjömans intjänta lön tillfaller sjömanshuset. Och det måste väl betraktas som i hög grad olämpligt att för statens administrativa verksamhet använda dessa sjöfolkets understödsmedel.

Jag tillåter mig därför vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte höja det under punkt 30 tionde huvudtiteln upptagna anslaget till sjömanshusen från av Kungl. Maj:t föreslagna 140,000 kronor med 22,000 kronor till 162,000 kronor.

Stockholm den 19 januari 1924.

O. W. Lövgren.

